

skabet; thi jeg kan rigtignok ikke komme til det Resultat, at det i noget Tilfælde vilde være nødvendigt, at Pengeregnskabet aflagdes af Andre end de egentlige Skovkasserere. Jeg maa erklære mig aldeles enig i den Bemærkning, som blev gjort af den sidste ærede Taler med Hensyn til Udbetalingen til Arbejderne. Det er vistnok et Hensyn, man bør tage, og, naar man kender Forholdene, saa veed man, at Arbejderne i Skovene, saavel som andre Arbejdere i Almindelighed, sætte megen Pris paa strax at kunne faae Betaling, hvilket ofte vil være dem affaaet i det Tilfælde, at Kassereren boer langt borte, og altsaa kun til enkelte Tider kommer i Skovene. Jeg har ogsaa havt Betænkelse med Hensyn til Træregnskabet eller Bedregnskabet, om det skulde kunne indbefattes under de almindelige Regler, som gjælde for Regnskabsvæsenet, in specie Frd. 8de Juli 1840, som vel er den Lovgivning, der her maatte komme i Betragtning, f. Ex. med Hensyn til Bogføring og Kasseextracter o. s. v., men det er jo dog muligt, at det alligevel kan ordnes overeensstemmende med Loven, og Regnskabsaflæggelsen maa vel i ethvert Tilfælde berøpe paa de Instruxer, som i denne Henseende gives af Overtøfterne eller Finantsministeren. Jeg skal ogsaa endnu tillade mig at bemærke, at Frd. 8. Juli 1840 udtrykkeligt udtaler i Slutningen af § 58, at den ikke alene angaaer Penge, men ogsaa Materialier eller andre Gjenstande.

Ordføreren: Naar der af en æret Landsthingsmand, den anden fra 9de Valgfreds (Køster), er udtalt, at han mener, at Ordene „foraaaviddt fornødent gjøres“ ikke skulde være passende, men at det var hensigtsmæssigere, at de bleve forandrede til „i Reglen“, skal jeg ikke for Dieblirket videre indlade mig paa at yttre, hvilke Udtryk der vilde være de meest correcte. Jeg troer, at det One vilde være ligesaa correct som det Andet. Kun skal jeg tillade mig

at udtale, at en Bestemmelse derom, hvad enten der nu staaer „i Reglen“ eller „foraaaviddt fornødent gjøres“, vil efter min Formening være ganske nødvendig, idet det er klart, naar man sammenholder denne Paragraph med en senere, nemlig Udkastets § 14, hvor der staaer; at den nye Organisation for Overtøfternes, Skovridernes og Skovkasserernes Vedkommende træder i Kraft fra 1ste April 1851, at, naar der ikke kommer en saadan Tilfoining, med Hensyn til Skovkassererne, „foraaaviddt fornødent gjøres“ eller „i Reglen“, vil det have til Folge, at Principet ogsaa med Hensyn til Skovkassererne consequent skal gjennemføres fra 1ste April; og det vilde, som jeg tidligere har tilladt mig at udtale, være meget skadeligt for Statskassen, uden at lede til det Gavn, som Principet i sig selv vistnok kan siges at indeholde. Man maa nemlig vistnok anerkende Principet for saa rigtigt, at man ikke kan Andet end gaae ind derpaa, at disse Forretninger for Fremtiden skulle overdrages til særegne Kasserere, uden at jeg dog derfor er blind for de Ulemper, det vil medføre, som det af en æret Landsthingsmand er fremhævet. Men jeg troer dog, at, naar man først, som Udvalget idetmindste gjør, anerkender det Princip for aldeles rigtigt, at disse betydelige Summer paa ingen Maade for Fremtiden bør andretroes eller overdrages til Skovriderne, men derimod til særegne ansvarlige Embedsmænd, — og jeg maa bede lægge Mærke til, at der er Skovridertjenester, som ere af den Betydenhed, at Skovriderne, hvis de tillige vare Skovkasserere, vilde have Oppebørseler, der kunde løbe op til 30—40,000 Rbd., — ligesom det var en af de saa Anker, som den ærede Finantsminister vidste at fremsætte mod Skovriderne; at der i en enkelt Skovriders Bo havde været en Kassedefect paa 7000 Rbd., saa er det vistnok aldeles nødvendigt, at man træffer hensigtsmæssige Foranstaltninger herimod.